

VERSLAVEND LEKKER

Bulerías vind ik de spannendste flamenco-*palo*, zoals de verschillende stijlen binnen de flamenco worden genoemd. Bulerías zijn de proeve van bekwaamheid voor veel flamencomuzikanten, en tijdens de *juergas*, de flamencofeestjes waar iedereen samen zingt, klapt en danst, klinken ze bijna onophoudelijk. Het was bij uitstek de stijl waar zanger Camarón in uitblonk. Jaren geleden, in een chique nachtclub in Bangalore, India, of all places, waar ik me trachtte te bekwamen in het zingen van Indiase ragas, hoorde ik voor het eerst de stem van flamencozanger Camarón de la Isla. Zijn doorleefde geluid sloeg bij me in als een bom, zo gegrepen werd ik door de klank van zijn stem, die tegelijkertijd intens verdriet en diepe troost leek te resoneren. En een beetje troost kon ik wel gebruiken in die tijd.

Een van de stukken van stergitarist Paco de Lucía heet *Solo quiero caminar*, wat een dubbele betekenis heeft. Letterlijk betekent het dat hij alleen maar wil lopen, maar in de flamenco heeft *caminar* nog een andere betekenis, namelijk dat het ritme een goede groove heeft die lekker loopt en die de muzikanten en luisteraars voortstuwt en een heerlijk, euforisch gevoel geeft, als een natuurlijke drug. Paco doelde met zijn titel op het ritme dat hem voortbeweegt en tegelijkertijd is deze boodschap gevat in het eenvoudige 'Ik wil alleen maar lopen'.

Precies dát is wat ik zelf zo lekker vind aan goede flamenco en aan een goed 'lopende' *bulería* waarbij ik me als het ware voortbewogen voel door een onzichtbare kracht, omdat het zo ritmisch is dat ik niet anders kan dan bewegen. Flamenco bezorgt me keer op keer dit heerlijke gevoel en ik vind het verslavend lekker.

Mijn eerste *juergas* beleefde ik onder de brug naar de wijk Triana, aan de andere kant van de rivier de Guadalquivir, in Sevilla. De flamencomuzikanten die ik had leren kennen verzamelden zich vaak pas na middernacht op de keien aan de rand van het water, waar ze naar hartenlust de hele nacht door samen muziek konden maken. Het gitaarspel, de zang, het ritmisch geklap en de *jaleos*, de aanmoedigende uitroepen, hielden aan tot het ochtendgloren.

Op het moment van schrijven zit ik bedolven onder de verhuisdozen omdat ik mijn zolderverdieping in Barcelona moet verlaten. Het leven stuwt me voort, ik moet me opnieuw voortbewegen en denk aan Paco, die alleen maar wilde lopen. En lopen zal ik, en Camarón loopt lekker met me mee. ■

LUNA

Luna Zegers is flamencomuzikante, componist en auteur. In *ESPANJE!* vertelt ze vanaf nu over haar belevenissen in de wereld van de flamenco.

IK WIL
ALLEEN
MAAR
LOPEN